

ת"פ 33359/01/21 - מדינת ישראל נגד נור הוזייל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

לפני כבוד סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן ת"פ 33359-01-21
מדינת ישראל נ' הוזייל (עציר)

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

נור הוזייל (עציר)

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות הצדדים הגיעו להסדר דיוני במסגרתו הנאשם הודה בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש נגדו, שאלה הם עיקריהן -

ביום 08.01.21 בסמוך לשעה 02:00, הנאשם ואחר הגיעו לקרבת ביתה של תחריר הוזייל ("המתלוננת"), שהיא קרובת משפחה של הנאשם, כשהם מצוידים בבקבוקים המכילים חומר דליק. רכבה של המתלוננת, מסוג יונדאי אלנטרה, חנה במקום והשניים שפכו את החומר הדליק בתוך הרכב, עליו ובסביבתו, ושילחו אש בחומר הדליק מחוץ ועל הרכב. האש החלה לבעור מחוץ לרכב אך לא התפשטה לחלק הפנימי של הרכב. כעבור מספר שניות הנאשם התרחק מהמקום והאחר שב למקום, נטל נייר מהרצפה, הדליקו מהאש שהחלה לבעור בחלקו החיצוני של הרכב וזרק אותו אל המושב האחורי של הרכב. מיד עם זריקת הנייר, פנים הרכב הובער בעוצמה, נשמע פיצוץ, האש החלה להתפשט ברכב והרכב כולו בער. המתלוננת ובני משפחתה התעוררו מקולות הבעירה וכיבו את האש עם צינור ודליי מים. כתוצאה ממעשי הנאשם והאחר, הרכב נשרף באופן משמעותי מבחוץ ומבפנים, ונגרם לו נזק בשווי של 44,270.46 ₪.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כאמור, הוא הורשע בעבירה של הצתה, לפי סעיף 448(א) בחוק העונשין התשל"ז-1977.

3. ההסדר בין הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש. ב"כ הנאשם ביקשה שיינתן עליו תסקיר של שירות המבחן והתביעה לא התנגדה לכך, ושירות המבחן התבקש לערוך תסקיר על הנאשם.

תסקיר שירות המבחן

4. בתסקיר שירות המבחן צוינו בין היתר הדברים הבאים - הנאשם בן 28, נשוי ואב לשלושה ילדים קטנים. בוגר 12 שנות לימוד במגמה מקצועית. שירת בצה"ל במשך 6 חודשים. נעדר עבר פלילי. הודה בביצוע העבירה. סיפר שהמתלוננת היא בת דודתו והיכרותו עמה שטחית. ושברקע האירוע שמועות על אורח חיים בלתי מקובל של המתלוננת. טען שהוא ושני בני דודיו החליטו להצית את רכבה של המתלוננת על מנת להפחידה ולהרתיעה, ושלל כוונה לפגיעה פיזית במתלוננת. ציין כי הוא אינו מגדיר את עצמו כאדם אלים אך מבין שהתנהגותו באירוע היתה אלימה ואמר כי בכוונתו להשתלב בטיפול לאחר שחרורו מהמאסר, להימנע מביצוע עבירות ולהתרכז בחייו. ושיתף שנערכה סולחה בין הצדדים. בשיחה עם המתלוננת, מסרה כי חשה מאויימת וחוששת מהרגע בו הנאשם ישתחרר מהכלא, וסיפרה על השלכת השמועות בעניינה ועל הפגיעה בשמה הטוב. ואמרה כי לא נערכה סולחה בין הצדדים ושהיא איננה מעוניינת בכך.

שירות המבחן התרשם שהנאשם מחזיק בעמדה הנותנת לגיטימציה לאלימות במצבים מסוימים ואינו מזהה חומרה במעשיו ואת הסיכון הפוטנציאלי של פגיעה בנפש הנובעת מהם. ולאחר ששקל את גורמי הסיכון והסיכון של הנאשם, התרשם מקיומו של סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בתחום האלימות במצבים דומים, ונמנע מהמלצה טיפולית על הנאשם.

טענות הצדדים

5. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים המוגנים בעבירת ההצתה - שמירה על חיי אדם, על שלום הציבור ובריאותו, על הסדר הציבורי ועל הקניין- ועל מידת הפגיעה בהם במקרה זה. עמדה על נסיבות ביצוע העבירה ובהן, התכנון המוקדם; הנזק שנגרם ממעשה הנאשם; והנזק שיכל להיגרם. עמדה על חלקו של הנאשם במעשה. ועל מדיניות הענישה, תוך הפניה לפסיקה. וטענה, כי מתחם העונש ההולם למעשה הנאשם נע בין 3 ל- 6 שנות מאסר בפועל. אשר לעונש הראוי לנאשם בתוך מתחם העונש, התייחסה לתסקיר שהוגש ולהתרשמות שירות המבחן מקיומו של סיכון להישנות עבירות, וטענה כי בנסיבות יש לתת משקל לשיקולי הרתעת היחיד והרבים. וביקשה להטיל על הנאשם מאסר בחלקו האמצעי של מתחם הענישה, מאסר על תנאי, קנס, התחייבות כספית להימנע מעבירה ופיצוי למתלוננת.

הגישה דו"ח אומדן נזק של הרכב ותמונות המתעדות את מצב הרכב לאחר השריפה.

6. ב"כ הנאשם טענה כי מתחם העונש לו עותרת התביעה אינו מותאם למתחמי העונש שנקבעו בפסיקה שהתביעה עצמה הגישה. ושאין הצדקה שהמתחם כאן יתחיל ב-3 שנות מאסר. טענה שהאחר הוא זה שזרק לתוך הרכב נייר בוער, כך שחלקו של הנאשם בביצוע העבירה קטן יותר. ציינה שמלבד הנזק לרכב לא נגרמו נזקים אחרים, ברכוש ובגוף. טענה שהנאשם לא התכוון מעולם לפגוע במתלוננת פיזית והוא לקח אחריות על מעשיו. ציינה שמשפחת הנאשם נורמטיבית והוא נעדר עבר פלילי ומנהל אורח חיים תקין. שירת שירות צבאי חלקי ובני משפחתו שירתו בצה"ל. המשפחות ערכו סולחה ביניהן.

והנאשם שהה בתנאים מגבילים במשך חצי שנה כשהוא מרוחק מילדיו. וצינה כי שירות המבחן לא התרשם מקיומו של סיכון גבוה להישנות עבירות. וטענה כי יש לקבוע מתחם עונש הנע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר. הפנתה לפסיקה.

7. הנאשם שיתף כי זהו מאסרו הראשון וביקש להתחשב בילדיו ובמצבו הכלכלי. אמר שאינו מהווה סכנה למתלוננת, ושהיה עליו לחשוב לפני שביצע את המעשה.

8. אביו של הנאשם העיד בבית המשפט. סיפר כי הוא תומך כלכלית במשפחת הנאשם והדבר קשה לו. סיפר כי בין הצדדים נערכה סולחה. וביקש את התחשבות בית המשפט.

דין והכרעה

9. האמצעים הדרושים להצתת אש פשוטים וזמינים, פעולת ההצתה עצמה קלה וידועה לכל, וכח ההרס של האש עצום ורב. לאש המשולחת חיות משל עצמה והיא נוטה להתלבות ולצאת משליטת מי שהדליקה. בתוך זמן קצר היא יכולה לכלות עצמים בהם היא אווזת ולהפכם לעפר ואפר. וטמונה בה סכנת נפשות.

מאפיינים אלה מביאים לכך שפוטנציאל פגיעה רב עוצמה זמין לכל והוא יכול להתממש בקלות. ומצב דברים זה מחייב הרתעה רצינית. ואכן, העונשים הקבועים לעבירת ההצתה - 15 שנות מאסר ובנסיבות מסוימות 20 שנות מאסר - הם מהחמורים שבחוק העונשין.

10. הערכים החברתיים שנפגעו ממעשה העבירה של הנאשם הם בראש וראשונה שמירת החיים והגוף וכן אוטונומיות הפרט, כבוד האדם, מעמד האשה, שמירת הרכוש, ושמירת שלווה הנפש. ומידת הפגיעה בהם הינה משמעותית.

11. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת ההצתה הינה מאז ומתמיד של רצינות וחומרה, ובשנים האחרונות מגמה זו קיבלה משנה תוקף.

"בשנים האחרונות ניתן לזהות מגמה של החמרה בהתייחסות לעבירת ההצתה, ובית משפט זה אף התבטא בדבר הצורך בענישה מרתיעה כאשר לביצוע העבירה קדם תכנון מוקדם, וכאשר גלום במעשה סיכון לחיי אדם ולרכוש" - ע"פ 8125/15 דמיטרי פרוקופנקו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.04.2016)

12. טיב האינטרסים המוגנים שנפגעו או שהיו עלולים להיפגע, ומידת הפגיעה או הסיכון לפגיעה בהם, משליכים

על אפיון חומרת המעשה ועל מתחם העונש ההולם. (ראה ע"פ 4036/13 מובארכ אמארה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 05.10.2014)).

13. הלכה למעשה, בתי משפט מטילים עונשי מאסר משמעותיים על הצתת כלי רכב.

בת"פ 20637-08-19 **מדינת ישראל נ' אחמד שאהין** (22.03.20), דובר במי שהצית רכב שהיה בשימושה של גרושתו, על רקע תלונה שהגישה נגדו על איומים כלפיה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונש הולם הנע בין 2 ל- 4 שנות מאסר בפועל** והטיל על הנאשם **24 חודשי מאסר בפועל**. הנאשם ערער על חומרת העונש, ובמסגרת הדיון חזר בו מערעורו. (ע"פ 4579/20 **אחמד שאהין נ' מדינת ישראל** (23.09.20))

בע"פ 6720-16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (07.03.17) המשיב הצית רכב של אדם על רקע חשדו שהוא מנהל קשר עם בת זוגו, ובנוסף איים על אותו אדם. בית המשפט המחוזי קבע **שמתחם העונש ההולם למעשה המשיב עומד על 24-48 חודשי מאסר בפועל, אך מצא כי יש לחרוג ממנו משיקולי שיקום, והטיל על המשיב 6 חודשי מאסר בעבודות שירות**.

בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר את עונשו של המשיב **לשנת מאסר בפועל**, תוך סקירת הפסיקה, וציין בין היתר את הדברים הבאים-

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה של עבירת ההצתה ועל הצורך להיאבק בה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה, בהדגישו את פוטנציאל הנזק המשמעותי אשר טמון בעבירה זו ואת חוסר היכולת לשלוט בתוצאותיה או לצפותן (ע"פ 3149/16 אזברגה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (9.11.2016) (להלן: עניין אזברגה); ע"פ 5376/15 ביטון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (11.2.2016); ע"פ 7139/13 צקול נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (23.1.2014); ע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 3 (8.11.2012)). משיקולים אלה הוטעם בעבר כי הצתה, לא כל שכן כזו שהייתה עלולה להוביל לקיפוח חיי אדם, מחייבת השתת עונש מאסר בפועל (עניין אזברגה, שם; ע"פ 7205/15 ויינבלט נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (14.7.2016); ע"פ 1414/15 מדינת ישראל נ' פדר, [פורסם בנבו] פסקה 9 (15.4.2015) (להלן: עניין פדר); ע"פ 8659/13 אלמליח נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (15.5.2014); ע"פ 3210/06 עמארה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ה (18.3.2007))... **אין להקל ראש בחומרת מעשיו של המשיב, וברי כי מתן ביטוי משמעותי לשיקולי שיקום ולכלל השיקולים לקולת העונש אינו שולל את הצורך בהטלת עונש מאסר בפועל, אשר יהלום חומרה זו** (ע"פ 5561/14 גפן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (7.11.2016); ע"פ 3381/16 אלקרינאוי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (10.7.2016)). **יש לחזור ולהבהיר, כי הגם שישנה חשיבות לשיקולי השיקום, הם אינם חזות הכול, ובצד ניצבים שיקולי הגמול וההרתעה** (ע"פ 5376/15 ביטון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 18 (11.2.2016); ע"פ 8820/14 שחר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (17.5.2015)). כאמור לעיל, עמד בית משפט זה על כך שבעבירות הצתה ראוייה לרוב הטלת עונש מאסר בפועל."

בע"פ 4052/15 **ניקו חיימוב נ' מדינת ישראל** (10.12.2015) המערער הצית רכב, הרכב נשרף ושוטרים שהגיעו למקום הצליחו להשתלט על האש ולמנוע את התפשטותה. במסגרת הסדר טיעון הוסכם כי המאשימה תטען לעונש של עד 20 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי הטיל על המערער, בין היתר, **מאסר בפועל של 12 חודשים**.

בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער על חומרת העונש וציין כי "משרעת הענישה בעבירות הצתה היא רחבה, ובמקרה דנן מדובר בהצתה פרי תכנון מראש, של רכב באיזור מגורים.. לכך יש להוסיף, כי גם תסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של המערער היו מסוייגים ולא ניתנה המלצה בעניינו."

בע"פ 907/14 **דניאל רחמים נ' מדינת ישראל** (18.11.2014) המערער קשר קשר עם אחר להצית את רכבה של המתלוננת, לאחר שהאחרונה ביקשה ממנו להזיז את רכבו שעמד על המדרכה מול ביתה, ובמסגרת הקשר הצית יחד עם האחר את רכב המתלוננת. כתוצאה מההצתה נגרמו לרכב נזקים כבדים. בית המשפט המחוזי העמיד את **מתחם הענישה על שנתיים עד ארבע שנות מאסר בפועל**, וגזר על המערער שלוש שנות מאסר בפועל - מתוכן **30 חודשים** בגין הפרשה נשוא ההליך.

בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש וקבע-

"בית משפט זה כבר נתן דעתו לא פעם לחומרה הנשקפת מעבירת ההצתה בה הורשע המערער, שראשיתה ידועה - אולם לא אחריתה. כבר נזדמן לי לציין בעבר בהקשר זה: "בסופו של יום, לטעמי, נוכח הסכנה המיוחדת, הבלתי נשלטת, שבעבירות אלה - שהרי בהן "תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש או הקמה" (שמות, כ"ב, ה'), ואחריתה מי ישורנה - יש צורך בענישה מרתיעה... ראוי שיעבור הקול בין הממהרים לשלח אש, כי כגודל הסיכון כן הענישה" (ע"פ 3074/07 מוחמד אבו תקפה [פורסם בנבו] (2008)... **עיון בפסיקת בית משפט זה מעלה כי מתחם הענישה שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי - שנתיים עד ארבע שנות מאסר - אינו חריג, ודאי לא באופן המצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור...**"

בע"פ 1846/13 **ג'מאל עמאש נ' מדינת ישראל** (01.12.2013) דובר במערערים שהם קרובי משפחה, אשר בזמן העבירה היו בגילאי 18 ו-19, אשר הציתו רכב, שהיה על פי הנטען בבעלות משותפת של אחד מהם ושל המתלונן, על רקע סכסוך שהתגלע ביניהם בנוגע להחזקה בו. וכתוצאה מכך, הרכב נשרף כליל.

בית המשפט המחוזי הטיל עליהם 27 ו-38 חודשי מאסר בפועל. ובית המשפט העליון התייחס לגזר הדין, שלא נקבע בו מתחם מפורש, אמר, כי **המתחם שאומץ בו נע בין שנתיים לארבע וחצי שנים** וקבע-

"בקביעה זו - הגם שאכן לא ניתן לה ביטוי מפורש בגזר הדין - איננו מוצאים מקום להתערב, שכן היא משקפת בפועל את מתחם הענישה ההולם לעבירת ההצתה שביצעו המערערים בנסיבות המקרה."

14. מעשה הנאשם היה מתוכנן. הנאשם והאחר הגיעו באישון לילה לשטח מגורי המתלוננת כשהם מצוידים בחומר דליק מאיץ בעירה, בכוונה להצית את רכבה.

הנאשם היה שותף מלא בביצוע העבירה. הוא והאחר הצטיידו בבקבוקי חומר דליק והגיעו יחד למקום מגורי המתלוננת, מתוך מטרה משותפת להצית את רכבה. ובפועל שניהם שפכו חומר דליק בתוך הרכב, על הרכב, ובסביבת הרכב, ושניהם שילחו אש בחומר הדליק והאש החלה לבעור. העובדה שלאחר מכן הנאשם התרחק מהרכב והאחר חזר והשליך נייר בוער לתוך הרכב, איננה משנה מהותית את התמונה. האופן בו הנאשם והאחר שפכו את החומר הדליק איננו מותיר ספק בדבר כוונתם הברורה להעלות את הרכב באש. ופעולת האחר הגשימה את מטרתם המשותפת. יוזכר שהאחר הדליק את הנייר מהאש שהחלה לבעור בחלקו החיצוני של הרכב, כך שסביר להניח שגם לולא פעולה זו האש היתה מתלקחת ומבעירה את הרכב.

הנזק הממוני הישיר שנגרם מביצוע העבירה עומד על 44,270 ₪. ומטבע הדברים במצב כזה קרבן העבירה סובל נזק ממוני נוסף, עקיף.

יש להניח שהאירוע, שבמסגרתו המתלוננת ובני משפחתה התעוררו באמצע הלילה משנתם לקול הפיצוץ ברכב, אשר נועד להעביר למתלוננת מסר מאיים, השפיע על המתלוננת מבחינה רגשית והפר את שלוותה.

הנאשם והאחר בעצמם יכלו להיפגע מהאש שהציתו. ובהמשך, לולא תושיית המתלוננת ובני משפחתה, האש יכלה להתעצם ולגרום לפיצוץ, על כל המשתמע מכך כשמדובר בקרבה לבתי מגורים.

הנאשם אמר לשירות המבחן כי הוא ביצע את המעשה במטרה להפחיד ולהרתיע את המתלוננת, בקשר להתנהגותה.

15. התופעה של פגיעה בנשים מצד גברים ממשפחתן, על רקע התנהגות שנראית בעיני הפוגע כבלתי מוסרית, מבטאת גישה פטריארכלית, כוחנית ופוגענית, שמקומה לא יכירנה בחברה אנושית ראויה לשמה, ויש להוקיעה בכל דרך.

במקרה זה, הנאשם הרחיק לכת במיוחד, בכך שהרשה לעצמו לפגוע באשה שאינה ממשפחתו הגרעינית ושהקשר ביניהם שטחי, על רקע התנהגותה שאינה מתיישב עם "ערכיו".

16. בהתחשב בחומרת מעשה הנאשם בנסיבותיו, במידת אשמו של הנאשם, בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין 30 ל- 50 חודשי מאסר בפועל.

17. ב"כ הנאשם הפנתה לשורה של פסקי דין, שלדעתה יש בהם כדי ללמד על מתחם העונש ההולם שיש לקבוע למעשה העבירה של הנאשם, ועל העונש שיש להטיל על הנאשם.

כידוע, מתחם העונש ההולם מושפע בין היתר מחומרת המעשה בנסיבותיו וממידת אשמו של הנאשם, ובגדרו נבחנות נסיבות הקשורות בביצוע העבירה. והעונש עצמו מושפע גם מנסיבות קונקרטיות שאינן קשורות בביצוע

העבירה. ממילא, המתחמים והעונשים הם תלויי נסיבות.

כפי שניתן להתרשם, בחלק מפסקי הדין דובר בנאשמים שעברו הליך טיפולי משמעותי, או ששירות המבחן התרשם מהם לחיוב, העריך שרמת המסוכנות שלהם נמוכה והמליץ שלא להטיל עליהם מאסר בפועל. או בנסיבות שבית המשפט מצא לקבוע את עונשם של הנאשמים בסטיה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום (ת"פ (י-ם) 69103-01-20 מדינת ישראל נ' אבו סרחאן (03.06.2021); ת"פ (י-ם) 2069-11-19 מדינת ישראל נ' ראם שבתאי (17.10.2021); ת"פ (ב"ש) 39973-09-14 מדינת ישראל נ' רפי פרג'י (22.12.2016); ע"פ 1948/21 מוחמד סלאימה נ' מדינת ישראל (13.09.2021); ת"פ (ת"א) 47198-04-19 מדינת ישראל נ' סער ג'יבלי (10.03.2021); ת"פ (ב"ש) 41144-08-15 מדינת ישראל נ' נתנאל גואטה (31.01.2017).

בחלקם דובר בנסיבות עבירה קלות, או שהתביעה עצמה הגבילה את עתירתה העונשית לעונש קל יחסית, או שבית המשפט הקל בעונש משיקולי אחידות הענישה (ת"פ (חי') 62623-01-20 מדינת ישראל נ' אבו ריא (27.10.2020); ת"פ (מרכז) 55322-10-20 מדינת ישראל נ' נואף רדואן (11.11.2021); ת"פ (מרכז) 776-01-20 מדינת ישראל נ' חאלד עוטר (14.09.2021); ע"פ 6466/18 ואיל ראג'אבי נ' מדינת ישראל (01.05.2019); ע"פ 4761-15 אמיר ג'ורבאן נ' מדינת ישראל (18.11.2015).

בחלקם דובר בהסדרי טיעון סגורים לעונש (ת"פ 36506-02-21 מדינת ישראל נ' אילן סלפובטי (14.10.21); ת"פ 15918-11-19 מדינת ישראל נ' מרדכי ביטון (04.06.20).

בחלקם דובר בנאשמים צעירים מאוד או כאלה הסובלים מהנמכה קוגניטיבית (ת"פ (חי') 29566-04-21 מדינת ישראל נ' מחמוד ג'רבאן (02.11.2021).

ובחלק מהמקרים היה צירוף של מספר נסיבות מאלה שהוזכרו. ובאף אחד מהמקרים הרקע לעבירה לא היה כמו זה שבענייננו.

ועדיין, ברוב ככל פסקי הדין שהוצגו על ידי ההגנה צוינה חומרת עבירת ההצתה והצורך בענישה מחמירה הכוללת מאסר בפועל.

בנוסף, כברוב העבירות גם בעבירת ההצתה ניתן למצוא פסקי דין שהעונש שהוטל בהם חמור מזה שמוטל בדרך כלל ופסקי דין שהעונש שהוטל בהם קל מזה שמוטל בדרך כלל. לא אלה ולא אלה משקפים את הנתבי העונשי המרכזי.

18. למרבה הצער, התופעה של פגיעה בנשים מצד גברים על רקע התנהגותן, עדיין רווחת בקבוצות מסוימות בחברה, והיא גובה מחיר כבד מנשוא. על בתי המשפט להעביר לציבור מסר חד משמעי של חוסר סובלנות מוחלט לכך, שביטוי המוחשי בענישה משמעותית של מי שמרשה לעצמו לפגוע באחר בשם השמירה כביכול על המוסר של הקרבן.

"...יש מקום איפוא לשוב לאמירה הנורמטיבית, כי פשע בשל "כבוד המשפחה" לא יינקה, וכי אין

בנורמות שנשתרשו במגזר זה או אחר כדי להפחית מחומרתן, ואדרבה... לא אחת ישנם אנשים בעלי רקע נורמטיבי הגאים בפעולתם למען כבוד המשפחה. זאת ראוי לשרש, בפה מלא, וגם אם כוחו של בית המשפט להיאבק במסורות חברתיות אף כשהן נלזזות אינו עצום ורב, תרומתו נחוצה. " - ע"פ 5459/12 חליל אבו טיר נ' מדינת ישראל (30.7.2013).

19. הנאשם אמר בעצמו, בלא כחל ושרק, שהמניע למעשיו היה שמועות שהגיעו לאזניו על התנהגות המתלוננת שאינה מתיישבת עם ערכיו ומהווה פגיעה בכבוד המשפחה. ושירות המבחן התרשם שהנאשם מחזיק בעמדה שפגיעה בכבוד המשפחה היא גורם הנותן לגיטימציה לאלימות, והעריך שקיים סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצד הנאשם בתחום האלימות במצבים דומים. והמתלוננת מסרה שהיא חשה מאוימת וחוששת מהרגע שהנאשם ישתחרר מהכלא. ובמצב דברים זה הצורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת, ברור.

20. לא מצאתי מקום ליתן משקל של ממש להסכם הסולחה שהוצג על ידי ההגנה.

כאמור, הנאשם נטל לעצמו אפוטרופסות על התנהלותה של המתלוננת ופעל כלפיה באלימות חסרת כל הצדקה, והנאשמת ספגה את פגיעת הנאשם כקרבת מובהק. והנה, הסכם הסולחה - שנערך בין אב הנאשם לאב המתלוננת, שלא על דעת המתלוננת ואף לא בידיעתה, מגדיר את המעשה הנפשע של הנאשם כ- "אי הבנה שהתרחשה בין בנינו". וההצהרה המסכמת של הצדדים הינה על הסכמה "שבנינו לא יתערבו אחד בעניינו של השני", כאילו שיש למתלוננת אחריות על קרות האירוע וכאילו המדובר באירוע של פגיעות הדדיות שכל צד מתחייב להימנע מהן בעתיד. ובנוסף, אין בהסכם הסולחה כל ביטוי ללקיחת אחריות מצד הנאשם ומשפחתו, הבעת חרטה או בקשת סליחה, ואין בו כל התחייבות לפיצוי כספי למתלוננת. ומבחינת המתלוננת המדובר במסמך חסר כל ערך. אם בכלל יש ערך מעשי כלשהו למסמך הרי שהוא מתמצה במעין הצהרה מכללא של אב המתלוננת על ויתור מצדו על הפגיעה שנגרמה לבתו, שמי שנהנה ממנה הוא דווקא הנאשם.

21. בגזירת עונשו של הנאשם אני מביא בחשבון בין היתר את גילו של הנאשם - 29; נסיבות חייו; הודאתו; שהייתו בתנאים מגבילים במהלך משפטו; העובדה שאין לו עבר פלילי וזהו מאסרו הראשון; הפגיעה הצפויה לו ולמשפחתו מן המאסר; וסיכויי שיקומו.

21. נוכח כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 36 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת הצתה או עבירת אלימות שהיא פשע.

ג. תשלום פיצוי למתלוננת בסך 10,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ט אדר ב' תשפ"ב, 22 מרץ 2022, במעמד הצדדים.

אליהו ביתן, שופט
סגן הנשיאה